

**A PŘECE
NEZEMŘEŠ**

LEE CHILD

**A PŘECE
NEZEMŘEŠ**

A PŘECE NEZEMŘEŠ

LEE CHILD

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1998 by Lee Child

All rights reserved

Z anglického originálu *Die Trying*
(First published in the United States
by Transworld Publishers LTD)

přeložila © Iva Harrisová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © Robin Brichta

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074615023

KAPITOLA PRVNÍ

Nathan Rubin zemřel, protože byl statečný. Nejednalo se o cílenou statečnost, která vám vynese válečný řád, ale o kratičký zlomek kuráže, kvůli které vás zabijí na ulici.

Domov opustil časně, jako každých šest dní v týdnu, padesát týdnů v roce. Posnídal lehce, přiměřeně muži po čtyřicítce, který si chce udržet figuru. Prošel dlouhými chodbami, pokrytými koberci, domem na břehu jezera, odpovídajícím muži, který vydělává tisíc dolarů každý ze svých tří set dnů v roce, kdy pracuje. Ťuknutím na dálkové ovládání otevřel dveře garáže, lehkým trhnutím zápěstím rozpředl tichý motor drahého dovozového sedanu. Vložil CD do přehrávače, otočil se na příjezdové šterkové cestě, lehce přibrzdil, pohladil plynový pedál, převodovka cvakla a poslední krátká jízda v jeho životě začala. Pondělí, šest čtyřicet devět.

Po celou známou cestu do práce svítila jen zelená, což bylo bezprostřední příčinou jeho smrti. Když zaparkoval na opuštěném pozemku za kancelářskou budovou, kde pracoval, do konce preludia Bachovy fugy b moll zbývalo ještě třicet osm vteřin. Zůstal sedět a poslouchal, dokud nedozněla poslední ozvěna varhan, takže když vystoupil, ti tři muži byli již tak blízko, že si jich musel všimnout. Podíval se na ně. Uhnuli pohledem a změnili směr, tři muži držící krok jako vojáci nebo tanečníci. Otočil se k budově. Vykročil. Potom se ale zastavil. A ohlédl se. Ti tři muži byli u jeho auta. Zkoušeli dvířka.

„Hej,“ zavolal.

Byl to všeobecný výkřik vyjadřující překvapení, hněv a námitku. Instinktivní výkřik, který vážený naivní občan vydá, když se děje něco, co by se dít nemělo. Instinktivní výkřik, který váženému naivnímu občanovi přinese smrt. Otočil se zpátky k autu. Byli v přesile tři proti jednomu, on byl ale v právu a to mu dodalo sebedůvěru. Pochodoval k nim a připadal si rozhořčený, schopný a velitelský.

To však byly jen iluzorní pocity. Měkký městský chlap jako on nemůže takovou situaci nikdy zvládnout. Jeho kondice byla jen výplodem fitness centra. Neznamenal nic. Jeho vypracované břišní svaly protrhla první surová rána. Hlava mu poskočila a tvrdé kotníky mu roz-

drtily rty a vyrazily zuby. Chopily se ho hrubé ruce a šlachovité paže si ho podržely, jako by nevážil vůbec nic. Vyrvaly mu klíčky ze sevřeně dlaně a zasadily mu prudkou ránu na ucho. Ústa měl plná krve. Mrštily jím na asfalt parkoviště a do zad se mu zabořily těžké boty. Potom do žaludku. Pak do hlavy. Zhasl jako televize v bouřce. Okolní svět prostě přestal existovat. Smrštil se do jediného žhavého bodu a začal se rozplývat do ztracena.

Tak zemřel, protože na jediný zlomek vteřiny se ho zmocnila statečnost. V ten zlomek vteřiny však nezemřel. Zemřel mnohem později, když se onen zlomek vteřiny přelil v dlouhé hodiny ubohého dusivého strachu a dlouhé hodiny strachu přerostly v dlouhé minuty šílené, chroptivé, panické hrůzy.

Jack Reacher zůstal naživu, protože byl opatrný. Opatrný byl proto, že zaslechl ozvěnu své minulosti. Měl za sebou dlouhou minulost, a ta ozvěna zazněla z její nejhorší části.

Třináct let sloužil v armádě a jedině zranění, které utržil, nezpůsobila kulka. Zasáhl ho úlomek čelisti seržanta od námořní pěchoty. Reacher sloužil v Bejrútu v americkém táboře u letiště za městem. V táboře vybuchla bomba umístěná v nákladáku. Reacher stál u brány. Seržant stál sto yardů blíž k výbuchu. Úlomek čelisti byla jediná část těla, která z něj zbyla. Zasáhla Reachera do žaludku a projela jím jako kulka. Armádní lékař, který ho dával dohromady, mu řekl, že měl štěstí. Normální kulka do žaludku by byla mnohem horší. To byla ozvěna, kterou Reacher zaslechl. A naslouchal jí velice pozorně, protože o třináct let později stál na ulici a na břicho mu mířila pistole. Ne z větší vzdálenosti než palec a půl.

Byl to automat, devět milimetrů. Zbrusu nový. Leskl se olejem. Mířil nízko, přímo na starou jizvu. Chlapík, který jej držel, vypadal, že ví, co dělá. Pojistný mechanismus byl uvolněný. Hlaveň se ani nezachvěla. Žádné napětí. Prst na spoušti byl připravený stisknout. Reacher to viděl. Z toho prstu nespouštěl oči.

Vedle něj stála žena. Držel ji za paži. Nikdy předtím se s ní nesetkal. Zírala na stejný devítimilimetr, který i jí mířil na žaludek. Její chlapík nebyl tak uvolněný. Její chlapík vypadal nervózně. Vyděšeně. Chvěl se napětím. Nehty na rukou měl okousané. Nervózní, vybzikaný týpek. Tak tam stáli, tři z nich klidně jako sochy a čtvrtý přešlapoval neklidně z nohy na nohu.

Byli v Chicagu. V centru města, na rušném chodníku, v pondělí,

poslední den v červnu. Za bílého dne, zaliti jasným slunečním světlem. Všechno se odehrálo ve zlomku vteřiny. Došlo k tomu způsobem, na který by žádný choreograf nepřišel ani za milion let. Reacher šel po chodníku bez jasného cíle, ani rychle, ani pomalu. Právě procházel kolem dveří do čistírny. Dveře se otevřely a přímo před ním zarachotila stará kovová hůl. Vzhlédl a ve dveřích spatřil ženu. Zápasila s devíti plastovými obaly na kostýmy na ramínkách. Bylo jí necelých třicet, draze oblečená, snědá, přitažlivá, sebejistá. Měla něco s nohou. Nějaké zranění. Podle toho, jak tam stála, ji noha musela bolet. Vrhla po něm pohled „byl byste tak laskav“ a on jí odpověděl pohledem „samozřejmě“ a zvedl hůl. Jednou rukou jí vzal devět obalů s oblečením a druhou jí podal hůl. Přehodil si obaly přes rameno a do prstů se mu zařizlo devět drátěných ok. Postavila hůl na chodník a předloktím se opřela o kovovou úchytku. Nabídl jí paži. Zaváhala. Potom zahanbeně přikývla a on ji podepřel a okamžik počkal. Cítil se užitečně, ale zároveň i trapně. Potom se otočili, aby vyrazili. Reacher si představoval, že jí pomůže pár kroků, než nabyde rovnováhy. Potom ji pustí a předá oblečení. Otočili se ale přímo k chlapíkům s automaty.

Stáli tam, dva a dva proti sobě. Jako čtyři lidé, kteří obědvají v těsném stánku s občerstvením. Ti dva chlápci se zbraněmi byli běloši, dobře živení, neurčitě vojenští, neurčitě podobní. Středně velcí, s krátkými hnědými vlasy. Napjaté výrazy, tvrdé pohledy. Nervózní chlapík byl menší, jako by z něj starosti vysály energii. Oba měli na sobě kostkované košile a popelínové větrovky. Stáli tam v sevřeném hloučku. Reacher z nich byl nejvyšší. Viděl ostatním přes hlavy. Stál tam, překvapený, s obaly s ženíným oblečením přehozenými přes rameno. Ta žena se jen opírala o hůl a mlčela. Muži na ně mířili zbraněmi. Z velké blízkosti Reacher měl pocit, že tam stojí celou věčnost. Věděl ale, že ten pocit je klamný. Nebylo to pravděpodobně víc než vteřinu a půl.

Chlápek naproti Reacherovi vypadal jako vůdce. Větší a chladnokrevnější. Podíval se mezi Reacherem a ženu a trhl hlavní svého automatu k obrubníku.

„Do auta, čubko,“ rozkázal. „Ty taky, chcípáku.“

Mluvil naléhavě, ale klidně. S autoritou. Téměř bez přízvuku. Možná z Kalifornie, pomyslel si Reacher. U obrubníku stál sedan. Čekal na ně. Černý, velký a drahý. Řidič se nakláněl přes přední sedadlo spolujezdce. Byl připravený zaprásknout zadní dvířka. Chlápek proti Reacherovi opět pokynul zbraní. Reacher se nepohnul. Podíval se napravo a nalevo. Spočítal si, že má zhruba další vteřinu a půl, aby dospěl k nějakému

rozhodnutí. Ti dva chlápci s devítimilimetry mu moc starostí nedělali. Měl volnou jen jednu ruku, protože druhou držel obaly s kostýmy, ti dva by ale šli k zemi docela snadno. Problém ležel před ním a vedle něj. Díval se do výkladní skříně čistírny jako do zrcadla. Dvacet yardů za ním pospíchala přes přechod masa lidí. Několik zbloudilých kulek by si našlo pár cílů. O tom nepochyboval ani v nejmenším. To byl problém, který měl za sebou. Problém vedle něj byla ta neznámá žena. Její kvality představovaly neznámou kvantitu. Měla něco s nohou. Reagovala by pomalu. Nemůže se pořádně hýbat. Na bojovou akci není vhodný čas. Ne v tomto prostředí a ne s tímhle partnerem.

Chlápek s kalifornským přízvukem se natáhl a popadl Reacheru za zápěstí v místě, kde mu je tíha devíti obalů z čistírny tlačila do límce. Za ně jej táhl k autu. Prst na spoušti pořád vypadal připravený stisknout. Reacher jej koutkem oka pozoroval. Pustil ženinu paži. Vykročil k autu. Hodil pytle na zadní sedadlo a nastoupil za nimi. Ženu strčili za ním. Nervózní chlapík se vmáčkl k nim a zabouchl dvířka. Vůdce si sedl dopředu. Zabouchl dvířka. Řidič zařadil a auto se hladce a tiše pohnulo vpřed.

Žena lapala po dechu bolestí a Reacher si představoval, jak jí nervózní chlápek tlačí hlavní do žeber. Vůdce seděl otočený na předním sedadle a opíral svou zbraň o koženou podpěrku pod hlavu. Zbraň mířila Reacherovi přímo na prsa. Byl to Glock 17. Reacher o téhle zbrani věděl všechno. Její prototyp hodnotil pro svou jednotku. Byl to jeho úkol během rekonvalescence po zranění v Bejrútu. Glock byla solidní malá zbraň. Celkem sedm a půl palce od úderníku po ústí hlavně, dlouhá natolik, aby byla přesná. Reacher se s ní ze sedmdesáti pěti stop střefoval do hlaviček připínáčků. A slušně páčila. Čtvrtuncové kulky rychlostí téměř osmi set mil za hodinu. Sedmnáct nábojů v zásobníku, jak napovídalo její jméno. A byla lehká. Přes veškerou svou sílu vážila pod dvě libry. Nejdůležitější části byly z ocele, zbytek byl plastický. Černý polykarbonát jako u drahých fotoaparátů. Pěkná mistrovská práce.

Reacherovi se ale příliš nelíbila. Ne pro specializované potřeby jeho jednotky. Nedoporučil ji a místo ní prosazoval berettu 92F. Beretta byla také devítimilimetr, o půl libry těžší, o palec delší, v zásobníku o dva náboje méně. Měla ale o deset procent větší smrtící účinnost než glock. To pro něj bylo důležité. A nebyla plastická. Reacher se rozhodl pro berettu. Velitel jednotky souhlasil. Rozeslal jeho zprávu a armáda se doporučení podřídila. Ještě ten samý týden ho povýšili a vyznamenali

Stříbrnou hvězdou a Purpurovým srdcem a objednali beretty, i když byly mnohem dražší; celé NATO šlelo po glocku a Reacher byl jen osamělým hlasem, který teprve nedávno opustil West Point. Potom ho přidělili jinam, on sloužil po celém světě a glock 17 od té doby neviděl. Až nyní. O dvanáct let později si ho mohl zase zatraceně dobře prohlédnout.

Přestal se zaobírat zbraní a ještě jednou se podíval na chlapíka, který ji držel. Byl slušně opálený, okolo vlasů mu však prosvítala bílá kůže. Čerstvě ostříhaný. Řidič měl velké lesklé čelo, řídnuoucí vlasy sčesané dozadu, růžový živý obličej a samolibý úsměv, jaký prasečí týpci nasazují, když si myslí, že jsou přitažliví. Stejně levné tričko z obchoďáku, stejná větrovka. Stejně vypasená postava. Stejná velitelská důležitost, která až hraničila s dýchavičností. Tři chlápci, všichni zhruba třicet až třicet pět, jeden vůdce, jeden zdatný parták, jeden nervózní parták. Všichni napjatí, ale vycvičení, plní nějaké poslání. Hádanka. Reacher se podíval přes glock vůdci do očí. Ten ale zavrtěl hlavou.

„Žádné vybavování, chcípáku,“ oznámil. „Cekneš, a zastřelím tě. Na to můžeš vzít jed. Drž hubu, a nic se ti nestane.“

Reacher mu věřil. Oči měl tvrdé a ústa stažená do úzké linky. Tak mlčel. Potom auto zpomalilo a vjelo na hrbolaté betonové nádvoří. Rozkládalo se za opuštěnou průmyslovou budovou. Jeli na jih. Reacher si spočítal, že můžou být asi pět mil jižně od obchodního centra Loop. Řidič zastavil velký sedan zadními dvířky vedle zadku malé dodávky. Dodávka byla jediné auto na prázdném nádvoří. Byl to Ford Econoline, špinavě bílý, ne starý, ale hodně používaný. Na boku měl nějaký nápis čerstvě přetřený bílou barvou, která měla o něco jiný odstín než podklad. Reacher se rozhlédl kolem. Všude po nádvoří se povalovaly odpadky. Vedle dodávky stála plechovka s barvou. U ní štětec. Na dohled ani živáčka. To místo bylo úplně opuštěné. Jestli něco podnikne, tak právě tady a teď. Chlápek vpředu se ale pousmál a naklonil se dozadu k Reacherovi. Levou rukou ho popadl za límec a pravou mu strčil hlaveň glocku do ucha.

„Ani hnout, chcípáku,“ poručil mu.

Řidič vystoupil z auta a přeběhl kolem předku na druhou stranu. Z kapsy vytáhl další svazek klíčů a otevřel zadní dveře dodávky. Reacher se ani nehýbal. Vrazit někomu zbraň do ucha není zrovna nejchytřejší tah. Když hlavou trhnete, zbraň vyjede. Sesmekne se po čele. A ani nejrychlejší prst na spoušti potom nenadělá takovou škodu. Může ještě tak prostřelit lalůček a v každém případě narušit bubínek. To ale

nejdou smrtelná zranění. Reacher to vteřinu zvažoval. Potom nervózní chlápek vytáhl ženu a hnál ji k zadku dodávky. Žena poskakovala a kulhala. Přímo z jedněch dvířek do druhých. Reacher ji koutkem oka pozoroval. Chlápek jí vzal kabelku a hodil ji dozadu do auta. Dopadla Reacherovi k nohám. Na tlustém koberci těžce zaduněla. Něco kovového. Ženy u sebe nosí jedinou věc, která může tak těžce zadunět. Podíval se na ni s novým zájmem.

Ležela roztažená vzadu v dodávce. Zraněná noha jí ztěžovala pohyb. Potom vůdce zepředu přes kožené sedadlo vytáhl Reachera a předal ho nervóznímu chlápkovi. Hlaveň z ucha vyjela, ve stejný okamžik se mu však do boku zabodla druhá. Dovlekli ho po hrubém povrchu nádvoří k zadku dodávky. Strčili ho dovnitř k ženě. Nervózní chlápek na ně mířil třesoucí se zbraní a vůdce zatím sáhl do auta a vytáhl ženinu hůl. Přešel k dodávce a hodil ji dovnitř. S řinkotem se odrazila od kovové stěny. Obaly s oblečením a kabelku nechal v autě. Potom z kapsy vytáhl pouta. Popadl ženu za zápěstí a přicvakl na ně jeden kruh pout. Neurvale ji přitáhl stranou a chytil za zápěstí Reachera. Přicvakl na ně druhý kruh pout. Zabouchl levou půlku zadních dveří dodávky. Reacher viděl, jak řidič do sedanu vylévá obsah plastických lahví. Zavanul k němu ostrý zápach benzínu. Jedna lahev dozadu, jedna dopředu. Potom vůdce zabouchl pravou půlku zadních dveří. Poslední věc, kterou Reacher zahlédl, než ho obklopila temnota, byl řidič vytahující z kapsy krabičku zápalek.

KAPITOLA DRUHÁ

Tisíc sedm set dvě míle po silnici od Chicaga se stavěl nový byt pro hosty. Sestával z jedné jediné místnosti. Ta místnost se stavěla podle neobvyklého plánu vypracovaného důkladným mužem, který jej pečlivě promyslel. Návrh vyžadoval neobvyklé provedení.

Byt byl navržen pro zvláštní účel a pro zvláštního hosta. Podstata toho účelu a totožnost onoho hosta diktovaly ono neobvyklé provedení. Přestavba probíhala v prvním patře již existující budovy. Byla zvolena rohová místnost. Na dvou vnějších stěnách měla řadu oken. Směřovaly na jih a na východ. Sklo bylo vytlučeno a nahrazeno silnou překližkou. Zvnějšku byla překližka natřena na bílo, aby splývala se zdmi budovy. Zevnitř zůstala neopracována.

Strop rohové místnosti byl stržen. Byla to stará budova a strop byl ze silné vrstvy omítky. Zaplnila místnost dusivým oblakem prachu. Zůstaly jen trámy. Strženy byly i vnitřní zdi. Stěny byly původně obloženy starou borovicí, vyhlazenou věkem i leštěnkou. To všechno zmizelo. Rám budovy a silná stará dehtová lepenka za vnitřními stěnami stály odhaleny. Z podlahy byla vytrhána prkna. Pod silnými podlahovými nosníky prosvítal zaprášený strop spodní místnosti. Z místnosti zbyla jen vnější slupka.

Stará omítka ze stropu a prkna ze zdí i z podlahy byly vyházeny z oken, než je zabeďnili překližkou. Dva muži, kteří demoliční práce prováděli, navrhli všechnu tu suť lopatami na velkou hromadu a potom přistavili k hromadě nákladák, aby ji odvezli pryč. Snažili se nezanechat po sobě žádný nepořádek. Bylo to poprvé, co pro onoho zvláštního zaměstnavatele pracovali, a padly narážky na další zakázky. A když se rozhlédli, viděli, že je potřeba udělat ještě spoustu práce. Vzato kolem a kolem, optimistické vyhlídky. Sehnat nové zakázky nebylo lehké a tenhle zaměstnavatel nesmlouval o ceně. Ti dva muži měli pocit, že udělat dobrý dojem je v jejich dlouhodobém zájmu. Pilně nakládali na korbu poslední úlomky omítky, když se u nich zastavil sám zaměstnavatel.

„Hotovo?“ zeptal se.

Zaměstnavatel byl obrovský chlap, mimořádně odulý, mluvil vysokým hlasem a na bledých tvářích mu planuly dvě rudé skvrny velikosti

nikláku. Pohyboval se lehce a tiše, jako muž o tři čtvrtiny menší. Výsledný efekt byl člověk, před kterým lidé uhýbali pohledem a odpovídali rychle.

„Právě uklízíme,“ odpověděl první řemeslník. „Kam to máme složit?“

„Ukážu vám,“ řekl zaměstnavatel. „Musíte jet dvakrát. Tamta prkna odvezete zvlášť.“

Druhý řemeslník přikývl. Prkna z podlahy byla osmnáct palců široká z lesů, kde si dřevorubci mohli vybrat jakýkoliv strom, který chtěli. Na korbu by se se zbytky suti v žádném případě nevešla. Naložili poslední úlomky a zaměstnavatel se k nim vmáčkl do nákladáku. Byl tak velký, že se tam jen stěží vešel. Ukázal za starou budovu.

„Jedte asi míli na sever,“ přikázal.

Cesta je vyvedla z města a potom se v ostrých zatáčkách kroutila nahoru do kopce. Objevila se další budova. Zaměstnavatel na ni ukázal.

„Tady. Odnoste to dozadu.“

Tiše odkráčel pryč a oba řemeslníci vyložili nákladák. Odjeli zpět na jih a natahali na korbu stará borovicová prkna. Znovu se vydrápali strmými zatáčkami a složili náklad. Odnosili prkna do budovy a úhledně je vyrovnali do temného prostoru vzadu. Potom se ze stínu vynořil zaměstnavatel. Čekal na ně. Něco držel v ruce.

„Hotovo,“ oznámil první řemeslník.

Zaměstnavatel přikývl.

Zvedl ruce. Držel v nich zbraň. Matně černý automat. Prvního řemeslníka zasáhl do hlavy. Třeskot kulky byl ohlušující. Krev, kosti a mozek se rozstříkly na všechny strany. Druhý řemeslník strnul hrůzou. Potom se rozběhl. Zoufale kličkoval ze strany na stranu, aby se kryl. Zaměstnavatel se usmál. Líbilo se mu, když utíkali. Sklonil svou obrovskou paži. Vystřelil a zasáhl druhého řemeslníka zezadu do kolene. Znovu se usmál. Teď je to ještě lepší. Líbilo se mu, když utíkali, ale ještě víc se mu líbilo, když se svíjeli na zemi. Chvilí stál a naslouchal, jak zraněný nařiká. Potom k němu tiše došel a pečlivě namířil. Prostřelil mu druhé koleno. Nějakou dobu se díval a potom ho hra omrzela. Pokrčil rameny a poslední kulku vpálil do hlavy. Nakonec položil zbraň a dokutálel obě těla do zákrytu s pečlivě vyrovnanými podlahovými prkny.

KAPITOLA TŘETÍ

Byl na cestě hodinu a třicet tři minuty. Pomalá jízda městem, potom zrychlení na rovnoměrnou cestovní rychlost. Museli ujet zhruba šedesát mil. V hlučné temnotě dodávky však Reacher nedokázal odhadnout, jakým směrem těch šedesát mil ujeli.

Byl připoutaný k mladé ženě se zraněnou nohou a během prvních minut své nucené pospolitosti se pokusili zařídit co možná nejpohodlněji. Posunovali se podél vnitřních stěn dodávky tak dlouho, až seděli na podlaze, nohy natažené, opřené o velkou vypuklinu kola, vzepření proti pohybu auta. Žena se opírala o zadní stěnu a Reacher o přední. Jejich spoutaná zápěstí spočívala na plochem vrcholku kovové vypukliny, jako by byli mlenci, kteří posedávají v kavárně.

Zpočátku nemluvili. Dlouhou dobu prostě seděli v ohromeném tichu. Bezprostřední problém představovalo horko. Bylo poledne posledního dne v červnu na Středozápadě. Byli uzavřeni v kovovém prostoru. Bez ventilace. Reacher doufal, že proudění vzduchu kapotu auta trochu ochladí, v žádném případě však ne na přijatelnou teplotu.

Seděl v přítmí a využíval vražedně horké chvíle na přemýšlení a plánování, jak byl vycvičen. Zachovej klid, uvolni se, buď připraven, neplýtvěj energií na zbytečné akce. Hodnot a dělej závěry. Ti tři chlápci prokázali jistou výkonnost. Žádný velký talent, žádnou velkou fyzickou kondici, ale nedopustili se ani žádných hrubých chyb. Nervóza s druhým glockem je nejslabším článkem celého týmu, vůdce ho ale velice slušně podržel. Výkonný trojlístek. Rozhodně ne ten nejhorší, jaký kdy viděl. Strach ale neměl. Zažil již ožehavější situace a přežil. Daleko ožehavější a víc než jednou. Takže starosti si zatím nedělal.

Potom si něčeho všiml. Nebála se ani ta žena. Byla také klidná. Seděla tam připoutaná k jeho zápěstí, kolébala se, přemýšlela a plánovala, jako by i ona byla vycvičená. Podíval se na ni a zjistil, že se na něj upřeně dívá. Tázavý pohled, nevzrušený, pod kontrolou, lehce nadřazený, lehce nesouhlasný. Sebedůvěra mládí. Jejich pohledy se střetly. Dlouhou dobu se dívali upřeně do očí. Potom napřáhla pravou ruku s poutem, čímž mu škusla levým zápěstím, ale bylo to povzbuzující gesto. Natáhl se, potřásl jí rukou a oba se své vzájemné formalitě ironicky pousmáli.

„Holly Johnsonová,“ představila se.

Pečlivě ho odhadovala. Viděl, jak mu jezdí očima po obličejí. Potom sjela pohledem k jeho oblečení a vrátila se k obličejí. Znovu se pou-smála, jako by dospěla k rozhodnutí, že si zaslouží jistou zdvořilost.

„Těší mě, že vás poznávám,“ řekla.

Ještě jednou se na ni podíval. Prohlédl si její obličej. Byla to velice atraktivní žena. Okolo dvaceti šesti, dvaceti sedmi let. Podíval se na její oblečení. Hlavou mu prolétl verš staré písně: *šaty za sto dolarů, neza-platil jsem za ně ještě ani cent*. Čekal, jestli ho napadne pokračování, ale nenapadlo. Opětoval tedy úsměv a pokývl hlavou.

„Jack Reacher,“ řekl. „Potěšení je na mé straně, Holly.“

Mluvit nebylo snadné, protože dodávka byla velice hlučná. Rachot motoru soutěžil s mlácením kol. Reacher by nejraději jen tak chvíli mlčky seděl, Holly se však mlčet nechtělo.

„Potřebuji se vás zbavit,“ prohlásila.

Sebevědomá žena, která se umí velice dobře ovládat. Neodpověděl. Jenom po ní střelil pohledem. Další verš zněl: *chladná, nelítostná žena*. Tesklivá melodie, hořkobolný text. Stará píseň z Memphis Slim. Ten verš se na ni však nehodil. Ani trochu. Nebyla to nelítostná žena. Znovu se na ni podíval a pokrčil rameny. Zírala na něj. Netrpělivá, že neodpovídá.

„Chápete, co se přesně děje?“ zeptala se.

Pozoroval její obličej. Pozoroval její oči. Zírala přímo na něj. Ve tváři úžas. Myslela si, že je zavřená s blbcem. Myslela si, že nechápe, co se přesně děje.

„To je snad jasné, ne?“ opáčil. „Fakta mluví za všechno.“

„Jaká fakta?“ namítla. „Vždyť se to seběhlo ve zlomku vteřiny.“

„Přesně tak. Dozvěděl jsem se víceméně všechno, co jsem potřeboval vědět.“

Odmlčel se a začal opět odpočívat. Další příležitost uniknout nastane, až dodávka zastaví. To může trvat ještě hodiny. Musí se připravit na dlouhý den. Musí šetřit silami.

„Co jste tedy potřeboval vědět?“ nenechala se odbýt žena.

Upřeně se mu dívala do očí.

„Unesli vás. Já jsem se sem dostal náhodou.“

Pořád se na něj dívala. Stále sebejistá. Stále přemýšlela. Stále si nebyla jistá, jestli není připoutaná k blbci.

„To je snad jasné,“ zopakoval. „Nebyl jsem to přece já, na koho měli spadeno.“

Neodpověděla. Jen povytáhla půvabně vykroužené obočí.

„Nikdo nevěděl, že tam budu. Nevěděl jsem to ani já. Byla to dobře naplánovaná operace. Založená na pozorování. Muselo jim nějakou dobu trvat, než ji připravili. Tři chlápci, jeden v autě, dva na ulici. Auto zaparkované naprosto přesně. Neměli tušení, kde se budu pohybovat. Ale očividně věděli, kde se budete pohybovat vy. Tak se na mne nedívejte, jako bych tady byl za blbce já. Jste to vy, kdo udělal hrubou chybu.“

„Chybu?“ ozvala se.

„Vaše zvyky jsou příliš pravidelné. Dva tři týdny sledovali, kam chodíte, a vy jste jim vběhla přímo do náruče. Nečekali, že s vámi bude ještě někdo jiný. Vzali s sebou jen jeden pár pout.“

Na důkaz svých slov zvedl zápěstí, čímž zvedl i její. Žena se na dlouhou dobu odmlčela. Přehodnocovala svůj názor na Reachera. Ten se pohupoval v rytmu auta a usmíval se.

„Měla jste se chovat chytřeji,“ dodal. „Jste vládní agent, souhlasí? DEA, CIA, FBI nebo něco takového, možná detektiv z chicagského policejního oddělení. Nová, pořád ještě zapálená. A slušně zazobaná. Takže si vás buď vybrali namátkou, nebo i přesto, že jste nová, představujete potenciální problém. V každém případě jste si ale měla dávat větší pozor.“

Podívala se na něj. Přikývla, oči v přítmí rozšířené. Udělal na ni dojem.

„Důkazy?“ zeptala se.

Opět se na ni usmál.

„Pár by se jich našlo. Například vaše věci z čistírny. Odhaduju, že každé pondělí odnesete o polední přestávce do čistírny oblečení z uplynulého týdne a vyzvednete si čisté na další. To znamená, že musíte mít okolo patnácti, dvaceti modelů. A když se tak dívám na to, co máte právě na sobě, neoblékáte se zrovna nejlevněji. Když vezmu čtyři sta dolarů za kus, máte v oblečení osm papírů. Tomu říkám poměrně zámožná s pravidelnými zvyky.“

Pomalu přikývla.

„Souhlasí,“ řekla. „Proč ale vládní agent?“

„To je jednoduché. Mířili na vás Glockem 17, hodili vás do auta, vrazili do dodávky, spoutali vás s naprosto neznámým člověkem, a nemáte tušení, kam vás vezou a proč. Normální osoba by se z toho sesypala a ječela na celé kolo. Vy ale ne. Sedíte tady docela klidně, což napovídá, že máte za sebou jistý výcvik, možná určitou zkušenost s nezvyklými nebo nebezpečnými situacemi. Taky zřejmě jistotu, že existuje pár lidí, kteří vás z toho co nejdřív dostanou.“

Odmlčel se a Holly kývla, aby pokračoval.

„Navíc máte v kabelce zbraň. Něco pěkně těžkého, nejspíš osmatřicítku

s dlouhou hlavní. Kdyby to byla soukromá zbraň, parádnice jako vy by si nejspíš vybrala elegantní krátkou dvaadvacítku. Tohle je ale velký revolver, takže vám ho museli přidělit. Jste agent nebo policajt.“

Žena opět pomalu přikývla.

„A proč jsem v té práci nová?“ zeptala se.

„Váš věk,“ odpověděl Reacher. „Kolik vám je? Dvacet šest?“

„Dvacet sedm.“

„To jste na detektiva mladá. Škola a pár let v uniformě. Mladá i na FBI, DEA a CIA. Takže ať už jste kdokoliv, jste nová.“

Pokrčila rameny.

„Dobrá, proč jsem ale zapálená?“

Reacher napřáhl levou ruku a zarachotil společnými pouty.

„Vaše zranění. Vrátila jste se do práce po nějakém úraze, dřív než se noha úplně zahojila. Pořád ještě musíte chodit o holi. Většina lidí na vašem místě by zůstala doma a užívala si nemocenskou.“

Usmála se.

„Třeba bych mohla být postižená,“ podotkla. „Mohla jsem se tak už narodit.“

Reacher zavrtěl hlavou.

„To je hůl z nemocnice. Půjčili vám ji na krátkou dobu, než se uzdravíte. Kdybyste byla trvale postižená, koupila byste si vlastní hůl. Nejspíš celé tucty. A nastříkala je na různé barvy, aby se vám hodily k dráhému oblečení.“

Zasmála se. V burácení motoru a rachotu auta to byl příjemný zvuk.

„Dobrý odhad, Jacku Reachere. Jsem zvláštní agent FBI. Od minulého podzimu. Natrhla jsem si křížové vazy při fotbale.“

„Vy hrajete fotbal? Klobouk dolů, Holly Johnsonová. Jakým agentem jste od minulého podzimu?“

Chvilí mlčela.

„Prostě agent,“ řekla potom. „Jeden z mnoha v chicagské pobočce.“

Reacher zavrtěl hlavou.

„Nejste prostě agent. Jste agent, který udělal někomu něco, za co se ten dotyčný možná chce pomstít. Co tedy děláte?“

I ona zavrtěla hlavou.

„O tom nemohu mluvit. Ne s civilisty.“

Reacher přikývl. To mu zatím stačilo.

„Každý agent si dělá nepřátele,“ podotkla.

„Samozřejmě.“

„Já stejně jako každý jiný.“

Podíval se na ni. Ta poslední poznámka byla podivná. Jako by se bránila. Poznámka ženy, která za sebou měla výcvik, toužila po nasazení do akce, ale byla od minulého podzimu uvázaná k psacímu stolu.

„Finanční oddělení?“ nadhodil.

Zavrtěla hlavou.

„O tom nemohu mluvit.“

„Už jste si ale stačila nadělat nepřátele.“

Pousmála se na něj, úsměv ale rychle odumřel. Potom se odmlčela. Vypadala klidně, ale Reacher z jejího zápěstí cítil, že poprvé dostala strach. Snažila se to nedat najevo. A mýlila se.

„Nechystají se vás zabít. Mohli vás zabít na tom opuštěném nádvoří. Jakou by mělo cenu vláčet se s vámi v téhle zatracené dodávce? A nezapomínejte také na hůl.“

„Co to má společného s mou holí?“

„Nedávalo by to žádný smysl. Proč by s sebou brali vaši hůl, kdyby se vás chystali zabít? Vzali vás, Holly, jako rukojmí. Jste si jistá, že ty chlápky neznáte? Nikdy předtím jste je neviděla?“

„Nikdy. A nemám tušení, ani kdo jsou, ani co po mně chtějí.“

Upřeně se na ni zahleděl. Pronesla to trochu příliš rozhodně. Věděla víc, než mu byla ochotna přiznat. Odmlčeli se. Kolébali se a poskakovali v rytmu auta. Reacher se díval do temnoty. Cítil, jak se vedle něj Holly rozhoduje. Opět se k němu natočila.

„Musím se vás zbavit,“ zopakovala.

Vrhl po ní pohledem. Potom se podíval stranou a zazubil se.

„To mi, Holly, vyhovuje. Čím dřív, tím líp.“

„Kdy vás začnou postrádat?“

To byla otázka, na kterou by nejraději neodpověděl. Upřeně se na něj však dívala a čekala. Tak chvíli uvažoval a potom jí pověděl pravdu.

„Nezačnou.“

„Proč ne? Kdo jste, Reachere?“

Pohlédl na ni a pokrčil rameny.

„Nikdo.“

Stále si ho tázavě prohlížela. Lehce podrážděně.

„Jak přesně nikdo?“

V hlavě se mu opět rozezněl Memphis Slim: *přinutili mě pracovat v ocelárně*.

„Jsem vyhazovač. V jednom klubu v Chicagu.“

„Ve kterém klubu?“

„Bluesový bar na jižním okraji. Nebudete ho znát.“

Podívala se na něj a potřásla hlavou.

„Vyhazovač? Na vyhazovače si vedete zatraceně dobře.“

„Vyhazovači musí zvládnout spoustu ožehavých situací.“

Nevypadala, že by ji přesvědčil, a Reacher se zblízka zahleděl na hodinky, aby zkontroloval čas. Půl třetí odpoledne.

„A jak dlouho bude trvat, než začnou postrádat vás?“ zeptal se.

Podívala se na své hodinky a ušklíbala se.

„To bude ještě chvíli trvat. Mám dneska v pět poradu. Do té doby nic. Ještě dvě a půl hodiny, než si někdo vůbec všimne, že jsem zmizela.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Uvnitř skořápky místnosti ve druhém patře vznikala druhá skořápka. Ze zbrusu nového měkkého dřeva dvakrát čtyři palce, stlučeného tradičním způsobem. Vypadala jako nová místnost vznikající uprostřed té staré. Nová místnost byla ale ve všech rozměrech o stopu menší. O stopu kratší, o stopu užší a o stopu nižší.

Nové podlahové nosníky měly být položeny stopu nad starými, na dvanáctipalcových trámcích z měkkého dřeva. Nové trámký vypadaly jako les krátkých pilot připravených nést novou podlahu. Podél všech stěn byly připraveny další krátké trámký pro nové ostění, stopu od starého. Nové trámový svítilo jasnou žlutí čerstvého dřeva a odráželo se od kouřově medové barvy toho původního. Staré trámový vypadalo jako prastará kostra, uvnitř které najednou začala růst kostra nová.

Skořápku stavěli tři profíci. Postupovali od nosníku k nosníku se zaběhnutou zručností. Vypadali jako muži, kteří rozumějí svému řemeslu. A pracovali rychle. Dohoda zněla, že musejí skončit včas. Na tom zaměstnavatel trval. Nějaká fofrovka. Těm třem tesařům to nevadilo. Zaměstnavatel souhlasil s jejich cenou napoprvé. Byla to přemrštěná suma, která nechávala prostor ke smlouvání. Zaměstnavatel ale na návnadu neskočil. Vůbec nesmlouval. Jenom přikývl a řekl, aby začali okamžitě, jakmile budou dokončeny demoliční práce. Najít zakázky nebylo lehké. Tesaři pracovali rádi, pečlivě, rychle a dlouho do večera. Prahli po tom, aby udělali dobrý dojem. Když se rozhlédli, všude kolem sebe viděli další možné zakázky.

Tak se snažili ze všech sil. Běhali nahoru dolů po schodech s nářadím a novým dřívím. Pracovali od oka, značky vyrývali do dřeva nehty a řezali, až se z nich kouřilo. Často ale přestávali, aby změřili rozestup mezi novým a starým trámovým. Zaměstnavatel jasně zdůraznil, že tento rozestup je důležitý. Staré trámový bylo šest palců hluboké. Nové čtyři palce. Rozestup dělal dvanáct palců.

„Šest, čtyři a dvanáct,“ oznámil jeden tesař. „Dvacet dva palců celkem.“

„V pořádku?“ zeptal se druhý tesař šéfa.

„V naprostém,“ odpověděl šéf. „Přesně jak to chtěl.“

KAPITOLA PÁTÁ

Porada, již se měla zúčastnit Holly Johnsonová, se konala v konferenční místnosti chicagské pobočky FBI ve třetím patře. Byla to rozlehlá místnost, víc než čtyřicetkrát dvacet stop, a většinu prostoru vyplňoval dlouhý naleštěný stůl, podél kterého stálo třicet křesel, patnáct na každé straně. Křesla byla masivní, potažená kůží, a stůl byl vyroben z ušlechtilého tvrdého dřeva. Ale veškerou snahu navodit vzhled zasedací síně správní rady kazily ušpiněné vládní tapety a levný koberec. Podlahu pokrývalo devadesát čtverečních yardů koberce a celých těch devadesát čtverečních yardů stálo patrně méně než jedno jediné křeslo.

Bylo pět hodin v létě, do místnosti se řadou oken linulo odpolední slunce a stavělo příchozí před volbu: když se posadí obličejem k oknům, slunce jim bude svítit do očí, celou poradu je budou muset mhouřit a skončí s třesící hlavou. A slunce bylo silnější než ventilace, takže když se k oknům posadí zády, rozpálí je do té míry, že budou trpět a dělat si starosti, jestli je jejich deodorant v pět hodin odpoledne ještě dost účinný. Těžké rozhodování, ale obavy z bolesti hlavy převážily nad rizikem přehřátí. První příchozí tedy zaujali místa zády k oknům.

První přišel právník FBI specializovaný na finanční problematiku. Chvilí postával a uvažoval, jak dlouho bude jednání trvat. Pravděpodobně čtyřicet pět minut, jak znal Holly. Otočil se a snažil se odhadnout, které křeslo bude zastíněno úzkým sloupkem dělícím prosklenou stěnu. Pruh stínu dopadal na třetí křeslo zleva a bude se posunovat k čelu stolu. Vyrovnal tedy hromadu svých desek na stůl před druhé křeslo, shodil sako a místo si pojistil tím, že ho přehodil přes opěradlo. Potom se opět otočil a přepochodoval na konec místnosti ke stolku s kávovarem pro kávu.

Po něm přišli dva agenti, kteří pracovali na případech, které mohly mít něco společného se šlamastykou, na které pracovala Holly Johnsonová. Pokývli právníkovi a podívali se na místo, které zabral. Pocho-pili, že vybírat si mezi dalšími čtrnácti křesly u oken nemá cenu. Na všech jim bude stejně horko. Tak hodili své desky na nejbližší dvě místa a zařadili se do fronty na kávu.

„Ještě nepřišla?“ zeptal se jeden z nich právníka.

„Neviděl jsem ji celý den,“ odpověděl právník.

„Tomu říkám smůla,“ poznamenal druhý.

Holly Johnsonová byla nová, měla ale talent a to jí vyneslo oblibu. V minulosti by Úřad z prověřování byznysmenů, kterým Holly šlapala na paty, neměl nejmenší radost, časy se ale změnila a chicagská pobočka tomu přišla na chuť. Byznysmeni teď vypadali jako banda zločinců a agentům lezlo krkem dívat se, jak jezdí vlaky z práce domů. Agenti vystupovali míle předtím, než se bankéři a burzovní makléři vůbec přiblížili na svá drahá předměstí. Mysleli na druhé hypotéky, a dokonce na druhá zaměstnání a zaobírali se léty soukromé detektivní práce, která si musí odkroutit, než se dohrabou k mizerné vládní penzi. A obchodní ředitelé tam seděli a nechutně se usmívali. Takže když jeden z nich začal pracovat na případu, Úřad to sledoval s potěšením. Když se k tomu jednomu připojil druhý, dvacátý a potom stovky, stal se z toho hon na škodnou.

Jedinou nevýhodou bylo, že nacytat je představovalo pěknou dřinu. Patrně ze všech nejhorší. Když se ale na scéně objevila Holly Johnsonová, svět byl hned růžovější. Měla talent. Stačilo jí podívat se na bilanci a hned věděla, co neseď. Jako by to cítila. Seděla za psacím stolem, hleděla do papírů, hlavu lehce skloněnou na stranu, a přemýšlela. Někdy přemýšlela celé hodiny, když ale přemýšlet přestala, věděla, o co jde. Potom to vysvětlila na poradě. Mluvila jasně a logicky a málokdy se našel někdo, kdo by o jejích slovech pochyboval. Byla ženou, která dělala pokroky. Byla ženou, která ostatním agentům pomohla cítit se ve večerních vlacích lépe. Proto byla tak oblíbená.

Jako třetí přišel do místnosti agent, kterého Holly přidělili, aby jí pomáhal a pečoval o ni, než se zotaví ze zranění z fotbalu. Jmenoval se Milosevic. Drobná postava, lehký přízvuk západního pobřeží. Ještě ne čtyřicet, ležérně oblečený v drahém značkovém khaki, na krku a zápěstí zlato. Byl také nový, do chicagské pobočky ho přidělili teprve nedávno, když Úřad rozhodl, že potřebují finančníky. Zařadil se ke kávovaru a rozhlédl se po místnosti.

„Má zpoždění?“ zeptal se.

Právník pokrčil rameny a Milosevic gesto opětoval. Měl Holly Johnsonovou rád. Pracoval s ní pět týdnů, od úrazu na fotbalovém hřišti, a vychutnával si každou minutu.

„Obvykle chodí naprosto přesně,“ poznamenal.

Pátý byl Brogan, vedoucí Hollyiny sekce. Irský původ, od Bostonu přes Kalifornii. Mladistvý zjev středního věku. Tmavé vlasy, zarudlý

ířský obličej. Robustní chlapík pohledně oblečený v drahém hedváb-
ném saku, ctižádostivý. Do Chicaga přišel současně s Milosevicem
a byl otrávený, že to nebyl New York. Toužil po postupu, o kterém byl
přesvědčený, že si ho zaslouží. Existovala teorie, že Hollyin příchod do
jeho sekce posílí šanci, aby svého cíle dosáhl.

„Ještě tady není?“ zeptal se.

Ostatní čtyři pokrčili rameny.

„Natrhnu jí prdel,“ oznámil Brogan.

Než se Holly ucházela o místo u FBI, pracovala jako burzovní analy-
tička na Wall Street. Nikomu nebylo jasné, proč se k této změně roz-
hodla. Měla jisté vybrané styky a nějakého význačného otce, takže jako
nejjednodušší domněnka se nabízelo, že na něj chtěla udělat dojem.
Nikdo nevěděl jistě, jestli na staříka skutečně zapůsobila, ale byli pře-
svědčeni, že by si to měla zasloužit. Byla ten rok jednou z deseti tisíc
uchazečů a dostala se přímo na špičku těch čtyř set, kteří prošli. Potřela
náborová kritéria. Úřad hledal absolventy vysokých škol v oboru práva
a účetnictví anebo absolventy méně prestižních oborů, kteří nejméně tři
roky někde pracovali. Holly splnila veškeré požadavky. Promovala na
Yale v oboru účetnictví, měla magistrát z Harvardu a k tomu tři roky na
Wall Street. Hravě zvládla inteligenční testy a zkoušky způsobilosti.
Okouzila tři agenty v činné službě, kteří ji natahovali na skřípec při
hlavním pohovoru.

Proplula osobními prověrkami, což bylo při jejích stycích pochopi-
itelné. Takže ji poslali do akademie FBI v Quanticu. Tam se do toho
opravdu pustila. Byla zdravá a silná, naučila se střilet, nechala daleko
za sebou všechny účastníky kurzu pro vedoucí pracovníky, zazářila ve
zkušebním střeleckém souboji v Hogan's Alley. Jejím největším úspě-
chem však byl její přístup. Dělal dvě věci najednou. Zařadila se do
etiky Úřadu tím nejoddanějším způsobem. Všem bylo naprosto jasné,
že je to žena, která bude pro FBI pracovat do posledního dechu. Udě-
lala to ale tak, že se vyhnula sebenepatrnější stopě patolízalství. Spojila
svůj přístup s jemně posměšným humorem, který ji zachránil před
nenávisť jiných. Všichni ji naopak milovali. Nebylo pochyb o tom, že
v ní Úřad získal svůj největší nový přínos. Poslali ji do Chicaga
a čekali, až začnou sklízet plody.

Jako poslední dorazila do místnosti ve třetím patře skupina mužů, kteří
přišli společně. Třináct agentů a vedoucí agent McGrath. Třináct
agentů se tlačilo kolem svého šéfa, který jim za chůze uděloval cosi

jako mobilní metodický přehled. Třináct agentů viselo na každém jeho slově. McGrath byl pro ně něco jako Bůh. Byl mužem, který se dostal až na vrchol, a potom se vrátil zpátky do terénu. Strávil tři roky v Hoover Building jako pomocný ředitel FBI a potom požádal o degradaci a zkrácení platu, aby se dostal zpátky do pobočky. To rozhodnutí ho stálo deset tisíc dolarů ročně, ale navrátilo mu zdravý rozum a získalo nehynoucí úctu a slepou oddanost agentů, se kterými pracoval.

Vedoucí agent v pobočce, jako je chicagská, se podobá kapitánovi velké válečné lodi. Teoreticky má ještě nadřizené, ale ti sedí několik tisíc mil daleko ve Washingtonu. Jsou neviditelní. Vedoucí agent je reálný. Řídí své lidi boží rukou a jako na boha také na McGratha v chicagské pobočce pohlíželi. Byl odtazitý, ale ne nedosažitelný. Zachovával si soukromí, ale ve svých lidech vzbuzoval pocit, že by pro ně udělal cokoli. Byl malý, podsaditý, plál energií a patřil k onomu neúnavnému druhu mužů, kteří vyzařují naprostou důvěru. K onomu druhu mužů, kteří své mužstvo zdokonalí už jen tím, že je vedou. Křestním jménem se jmenoval Paul, říkali mu ale Mack – jako truck, nákladák.

Nechal svých třináct agentů posadit, deset zády k oknům a tři proti slunci. Potom jedno křeslo přetáhl do čela stolu pro Holly. Přešel na druhý konec stolu a druhé křeslo přesunul pro sebe. Posadil se bokem ke slunci. Začal být znepokojený.

„Kde je?“ zeptal se. „Brogane?“

Hlava sekce zvedla dlaně a pokrčila rameny.

„Pokud vím, tak by tady měla být.“

„Nechala u někoho z vás vzkaz?“ zeptal se McGrath. „Milosevici?“

Milosevic, všech ostatních patnáct agentů a právník pokrčili rameny a zavrtěli hlavou. McGrath začal být ještě znepokojenější. Lidé se chovají podle určitého vzoru, podle určitého rytmu, jsou to otisky jejich chování. Holly měla sice jen dvouminutové zpoždění, ale to už bylo tak neobvyklé, že zvony v jeho hlavě začaly vyzvánět na poplach. Za osm měsíců nepřišla ani jednou pozdě. Něco takového ještě nezažil. Jiní lidé by mohli přijít na poradu o pět minut později a bylo by to normální. Podle vzoru jejich chování. Holly ale ne. Tři minuty po páté se podíval na její prázdné křeslo a věděl, že stojí před problémem. Vstal a ztichlou místností prošel ke stolku s kávovarem. Vedle kávovaru stál telefon. Zvedl sluchátko a vytočil číslo své kanceláře.

„Ozvala se Holly Johnsonová?“ zeptal se sekretářky.

„Ne, Macku,“ zněla odpověď.

Stiskl vidlici a zavolal na recepci o dvě patra níž.

„Nějaká zpráva od Holly Johnsonové?“ informoval se u agenta sloužícího v recepci.

„Žádná, šéfe,“ odpověděl agent. „Vůbec jsem ji neviděl.“

Znovu zmáčkl vidlici a zavolal na hlavní centrálu.

„Ozvala se Holly Johnsonová?“

„Ne, pane,“ oznámila spojovatelka.

Držel telefon a ukázal, aby mu podali papír a tužku. Potom znovu oslovil spojovatelku.

„Dejte mi číslo jejího pípátka. A číslo mobilu.“

Ve sluchátku zapraskalo a McGrath si psal čísla. Poděkoval spojovatelce a vytočil číslo Hollyina pageru. Ozval se dlouhý hluboký tón, který znamenal, že pípátko je vypnuté. Potom zkusil mobil. Odpovědělo mu elektronické pípání a nahraný ženský hlas, který mu sdělil, že volané číslo není dosažitelné. Zavěsil a rozhlédl se po místnosti. Bylo deset minut po páté, pondělí odpoledne.

KAPITOLA ŠESTÁ

V šest třicet na Reacherových hodinkách se pohyb dodávky změnil. Šest hodin a čtyři minuty jeli plynule, rychlostí padesát pět až šedesát mil v hodině, a vedro stoupalo i klesalo. Seděl, celý rozpálený, kolébal se a nadsakoval v temnotě, v rytmu vypukliny kola mezi ním a Holly Johnsonovou, a odpočítával vzdálenost na pomyslné mapě. Odhadoval, že ujeli tak tři sta devadesát mil. Nevěděl ale, jakým směrem. Kdyby směřovali na východ, byli by právě v Indianě, nebo by opouštěli Ohio a vjížděli do Pensylvánie nebo Západní Virginie. Směrem na jih by projeli Illinois do Missouri nebo Kentucky, taky možná do Tennessee, pokud nepodcenil jejich rychlost. Kdyby směřovali na západ, hnali by se právě přes Iowu. Možná také objeli dolní konec jezera a ujížděli na sever Michiganem. Anebo přímo na severozápad, a v tom případě by se nacházeli u Minneapolis.

Někam každopádně dojeli, protože dodávka zpomalovala. Naklonila se doprava, jako by sjela z dálnice. Hlučné přeražení a hrbolatý povrch. Ostrá zatáčka a setrvačná síla je strhly stranou. Hollyina hůl spadla a s rachotem poskakovala po kovové podlaze. Dodávka se škrábala s kvílením do kopců a spouštěla se dolů, zastavovala na neviditelných křižovatkách, zrychlovala, prudce brzdila, zahнула ostře doleva a potom čtvrt hodiny pomalu poskakovala po nerovné cestě.

„Nějaká zemědělská oblast,“ řekl Reacher.

„To je jasné,“ odpověděla Holly. „Ale kde?“

Reacher jen pokrčil rameny. Dodávka téměř zastavila a pak vybrala ostrou zatáčku doprava. Cesta byla čím dál tím horší. Kymáceli se ještě asi sto padesát yardů a potom zastavili. Vepředu se otevřela dvířka u spolujezdce. Motor stále běžel. Dvířka spolujezdce se zabouchla. Reacher slyšel, jak se otevírají velká vrata a dodávka se pomalu pohнула vpřed. Zvuk motoru se odrazil od kovových stěn. Reacher opět zaslechl vrata a ozvěna motoru zesílila. Potom motor zmlkl a ozvěna se rozplynula do ztracena.

„Jsme zavření v nějaké stodole,“ oznámil Reacher.

Holly netrpělivě přikývla.

„To vím taky. Krávy. Cítím je až sem.“

Reacher zaslechl tlumenou konverzaci před dodávkou. K zadním dveřím se přibližovaly kroky. V zámku zarachotil klíč. Klika se pohnula. Otevřenými dveřmi se dovnitř vevalil oslepující proud světla. Reacher zamrkal do oslnivého elektrického jasu a podíval se přes Holly na tři muže, dva glocky a jednu brokovnici.

„Ven,“ rozkázal vůdce.

Škrabali se na nohy, zápěstí spoutaná. Nebylo to lehké. Byli ztuhlí a rozlámaní, jak se šest dlouhých hodin zapírali o vypuklinu kola. Holly měla koleno úplně zchromlé. Reacher se ohlédl po její holi.

„Nech ji ležet, chcípáku,“ poručil vůdce.

Zněl unaveně a podrážděně. Reacher se na něj zpřímá podíval a pokrčil rameny. Holly znehybněla a pokusila se přenést váhu na zraněnou nohu. Zalapala po dechu a neosobně se podívala na Reachera, jako by byl nějaký strom, a natáhla volnou levou ruku, aby se ho chytila kolem krku. To byl jediný způsob, jak mohla rovně stát.

„Promiňte,“ zamumlala.

Vůdce pokynul glockem doleva za sebe. Nacházeli se v obrovské stáji pro krávy. Byla prázdná, ale soudě podle zápachu, zvířata museli odvést teprve nedávno. Dodávka stála v široké prostřední uličce. Po obou stranách se táhla prostorná stání z pozinkovaných, pevně svařených ocelových trubek. Reacher se otočil, vzal Holly kolem pasu a hopkali a klopýtali ke stání, na které chlápek s glockem ukázal. Holly se chytila hrazení a zahanbeně zůstala stát.

„Promiňte,“ zamumlala znovu.

Reacher přikývl a čekal. Řidič s brokovnicí je držel na mušce, vůdce nadzvedl velká vrata a vyšel ven. Reacher zachytil kousek tmavnoucí, zatažené oblohy. Žádný záchytný bod, aby poznal, kde jsou.

Vůdce byl pryč pět minut. Ve stáji se rozhostilo ticho. Dva zbylí chlápci stáli klidně, zbraně namířené a odjištěné. Nervózní chlápek zíral Reacherovi do obličeje. Řidič s brokovnicí zíral Holly na prsa. Usmíval se. Nikdo nemluvil. Potom se vrátil vůdce. Nesl druhý pár pout a dva těžké řetězy.

„Děláte velkou chybu,“ řekla mu Holly. „Jsem agent FBI.“

„To vím taky, děvko,“ odpověděl vůdce. „Buď zticha.“

„Dopouštíte se závažného zločinu,“ nenechala se odradit Holly.

„To vím, děvko,“ zopakoval vůdce. „A říkal jsem ti, abys byla zticha. Ještě slovo, a ustřelím tomuhle chcípákovi hlavu. Můžeš potom strávit noc připoutaná k mrtvole. Jasně?“

Počkal, dokud mlčky nepřikývla. Řidič s brokovnicí se potom posta-

vil za ně, vůdce odemkl pouta a uvolnil jim zápěstí. Jeden z řetězů provlékl kolem hrazení stáje a konce secvakl volnou půlkou pout visících na Reacherově pravé ruce. Zacloumal řetězem, aby se ujistil, že pevně drží. Potom odvedl Holly o dvě stání dál a druhým řetězem a novými pouty ji připoutal k hrazení dvacet stop od Reachera. Koleno jí vypořádalo službu a s bolestivým zaúpěním ztěžka dopadla na špinavou slámu. Vůdce si jí nevšímal. Vrátil se ke stání, kde byl připoutaný Reacher. Postavil se přímo před něj.

„Kdo, krucinál, jsi ty, chcípáku?“ zeptal se ho.

Reacher neodpovídal. Věděl, že klíče od obou pout má vůdce v kapse. Věděl, že by mu stačila vteřina a půl, aby mu přehodil řetěz kolem krku. Druzí dva chlápci stáli ale mimo dosah. Jeden glock, jedna brokovnice. Příliš daleko, aby po nich skočil, dokud si neodemkne pouta, příliš blízko, aby se k tomu dostal. Měl tu čest s dostatečně účinným trojlístkem protivníků. Tak jen pokrčil rameny a podíval se na slámu pod nohama. Byla slepená chlévskou mrvou.

„Na něco jsem se tě ptal,“ řekl vůdce.

Reacher se na něj podíval. Koutkem oka zahlédl, že nervózní chlapík o jeden dva stupně trhaně pozvedl glock.

„Na něco jsem se tě ptal, chcípáku,“ zasyčel vůdce ještě jednou tiše.

Glock nervózního chlápka se vysunoval dopředu. Nakonec byl ve vodorovné lince ve výšce ramene. Mířil Reacherovi přímo na hlavu. Hlaveň opisovala malé roztřesené kroužky, nechvěla se však natolik, aby minula. Ne z tak malé vzdálenosti. Reacher se podíval z jednoho chlápka na druhého. Chlápek s brokovnicí odtrhl pohled od Hollyiných prsou. Pozvedl zbraň do výše hýždě. Mířila Reacherovým směrem. Byla to Ithaca 37. Ráže dvanáct. Verze s pěti nábojnicemi, pistolovým držadlem a bez ramenní pažby. Chlápek natáhl nábojnici do komory. Křupavé zapraskání mechanismu se hlasitě rozlehlo prostorem. Odrazilo se od kovových stěn a odumřelo do ztracena. Reacher viděl, jak se spoušť pohnula první osminu palce své krátké cesty.

„Jméno?“ zeptal se vůdce.

Spoušť se posunula o další osminu. Když brokovnice vystřelí po této dráze, Reacher přijde o obě nohy a většinu žaludku.

„Jméno?“ zeptal se vůdce podruhé.

Byla to ráže dvanáct, nezabila by ho na místě, ale vykrvácel by na špinavé slámě. S prostřelenou stehenní tepnou by to trvalo minutu, možná minutu a půl. Za těchto okolností nemělo velkou cenu neřít tomuto chlápku jméno.

„Jack Reacher,“ odpověděl.

Vůdce spokojeně přikývl, jako by dosáhl vítězství.

„Znáš tu děvku?“ vyptával se dál.

Reacher se podíval na Holly.

„Lépe než spoustu ostatních lidí. Šest hodin jsem k ní byl připoutaný.“

„Nejsi ty náhodou nějaký chytřej?“ zavrčel vůdce.

Reacher zavrtěl hlavou.

„Jenom nevinný kolemjdoucí. Nikdy předtím jsem ji neviděl.“

„Jsi taky z Úřadu?“ vyptával se vůdce.

Reacher znovu zavrtěl hlavou.

„Jsem vyhazovač. V jednom klubu v Chicagu.“

„Jsi si tím jistý, chcípáku?“

Reacher přikývl.

„Naprosto jistý. Jsem natolik chytrý, abych si pamatoval, čím si každý den vydělávám na živobytí.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Napjaté ticho. Nervózní chlapík s glockem potom uvolnil střelecký postoj. Řidič s brokovnicí sklonil svou zbraň ke slámě na zemi. Otočil hlavu a pokračoval v pozorování Hollyiných prsou. Vůdce kývl na Reachera.

„Dobře, chcípáku. Když se budeš slušně chovat, zůstaneš prozatím naživu. To samé platí pro tu děvku. Nikomu se nic nestane. Ne v tuhle chvíli.“

Tři chlápci se seřadili uprostřed uličky a vypochoďovali ze stáje. Než zamkli dveře, Reacher opět na okamžik zahlédl oblohu. Temnější. Stále zataženou. Bez hvězd. Bez vodítka. Vyzkoušel řetěz. Byl bezpečně zajištěn na jednom konci pouty a na druhém hrazením. Zhruba sedm stop dlouhý. Slyšel, že Holly provádí stejný výzkum. Napjala svůj řetěz a opsala rádius, který jí jeho délka dovolovala.

„Mohl byste se dívat stranou?“ zavolala na Reachera.

„Proč?“ křikl zpátky.

Odpovědělo mu krátké ticho. Potom povzdech. Částečně zahanbený, částečně podrážděný.

„Opravdu se musíte ptát? Strávili jsme v té dodávce šest hodin, a pokud si dobře pamatuji, koupelnu tam neměli.“

„Jdete do vedlejšího stání?“ zeptal se.

„Nabízí se to,“ odpověděla.

„Dobře,“ řekl. „Vy půjdete doprava a já půjdu doleva. Nebudu se dívat, když se nebudete dívat ani vy.“

Tři chlápci se vrátili do stáje za hodinu s jídlem. Něco jako dušené hovězí v ešusu, pro každého jeden. Polosyrové kusy masa a spousta tvrdé mrkve. Ať už ti chlápci byli kdokoliv, vaření nepatřilo k jejich největším přednostem. To bylo Reacherovi jasné. Každému podali emailový hrnek se slabou kávou. Potom nastoupili do nákladáku. Nastartovali a vycouvali ze stáje. Zhasli jasná světla. Reacher zachytil kousek černé prázdnoty venku. Zavřeli velká vrata a zamkli je. Nechali své zajatce v temnotě a tichu.

„Benzinová pumpa,“ zavolala Holly ze vzdálenosti dvaceti stop. „Musí natankovat na zbytek cesty. S námi to udělat nemůžou. Bojí se, že bychom tloukli na stěny a volali o pomoc.“

Reacher přikývl a dopil kávu. Olízl z vidličky dušené hovězí. Ohnul jeden ze zubů a nehtem palce přimáčkkl špičku. Podařilo se mu vytvořit malý háček. Zajel jím do zámku pout. Otevřít ho mu trvalo osmnáct vteřin, od začátku do konce. Odhodil pouta a řetěz na slámu a přešel k Holly. Sklonil se a odemkl její pouta. Dvanáct vteřin. Pomohl jí na nohy.

„Takže vyhazovač?“ poznamenala.

„Správně,“ potvrdil. „Pojďme se trochu porozhlédnout kolem.“

„Nemůžu chodit. Moje hůl zůstala v té pitomé dodávce.“

Reacher přikývl. Holly zůstala stát v stání a držela se hrazení. Reacher obešel prázdnou stáj. Byla to bytelná kovová konstrukce, postavená ze stejného skvrnitého, pozinkovaného kovu jako hrazení stání. Velká vrata byla zavřená zvenčí. Nejspíš ocelovou tyčí se zámkem. Žádný problém, kdyby se k zámku dostal, on byl ale uvnitř a zámek venku. Stěny končily u podlahy pravoúhlými patkami, pevně uchycenými šrouby do betonu. Stěny byly z kovových vodorovných desek zhruba třicet stop dlouhých a čtyři stopy vysokých. Spojovaly je další pravoúhlé patky sešroubované dohromady. Každá patka vytvářela hranu asi šest palců hlubokou. Jako obrovský dvojžebřík s příčlemi čtyři stopy od sebe.

Začal lézt nahoru a rychle postupoval vpřed, od patky k patce, čtyři stopy na každý krok. Cesta ze stodoly se otvírala nahoře na stěně, nad sedmou patkou, dvacet osm stop od země. Byla to ventilační šterbina mezi koncem stěny a převislou kovovou střechou. Asi osmnáct palců vysoká. Reacher se přes ni mohl přehoupnout jako staří skokani do výšky, pověsit se za okraj a seskočit z výšky dvaceti stop na zem.

Reacher to mohl udělat, ale Holly Johnsonová nemohla. Nedokázala ani dojít ke stěně. Nevylezla by nahoru a za nic na světě by nezvládla seskočit dvacet stop na poničené křížové vazy.

„Do toho,“ zavolala na něj. „Koukejte odtud rychle zmizet.“

Nevšímal si jí a díval se štěrbinou do temnoty. Převíslé okapy mu zužovaly horizont. Kam až dohlédl, jen prázdná krajina. Slezl dolů a vylezl postupně na ostatní tři stěny. Druhá strana se otvírala do stejně prázdné krajiny. Z třetí byla vidět farma. Bílá krytina. Dvě okna osvětlená. Za čtvrtou stěnou vedla polní cesta. Zhruba sto patnáct yardů k nejasné silnici. Za ní prázdnota. V dálce se objevila dvě světla. Třepotala se a poskakovala. Daleko od sebe. Zvětšovala se. Přibližovala. Dodávka se vracela.

„Vidíte, kde jsme?“ křikla Holly.

„Vůbec ne,“ křikl Reacher zpátky. „Zemědělská oblast. Může to být kdekoliv. Kde takhle chovají krávy? Kde mají pole a farmy?“

„Je ta krajina kopcovitá, nebo rovina?“

„Těžko říct. Je příliš velká tma. Možná trochu kopcovitá.“

„Mohla by to být Pensylvánie,“ řekla Holly. „Tam mají kopce a taky krávy.“

Reacher slezl ze čtvrté stěny a vrátil se k jejímu stání.

„Pro boha živého, zmizte odtud,“ naléhala. „Zavolejte pomoc.“

Reacher zavrtěl hlavou. Slyšel, jak dodávka zpomaluje před odbočkou na polní cestu.

„To by nebylo nejlepší rozhodnutí.“

Zírala na něj.

„Kdo vám dal právo rozhodovat?“ vyštěkla. „Nařizuji vám to. Jste civilista a já jsem od FBI. Nařizuji vám, abyste prchl do bezpečí.“

Reacher jen pokrčil rameny a nehýbal se.

„Nařizuji vám to, chápete?“ zopakovala Holly. „Tak mě, sakra, poslechněte.“

Reacher opět zavrtěl hlavou.

„Ne.“

Nasupeně do něj zabodávala pohled. Potom se vrátila dodávka. Slyšeli řev naftového motoru a vrzání per na rozbité polní cestě. Reacher zamkl Holly pouta a běžel zpátky do svého stání. Práskla dvířka dodávky a na betonu zazněly kroky. Reacher se připoutal k hrazení a ohnul vidličku do původního tvaru. Když se otevřela vrata stodoly a rozsvítila se světla, seděl klidně na špinavé slámě.

KAPITOLA SEDMÁ

Materiál na vyplnění dvacetidvoupalcové dutiny mezi vnější stranou starých zdí a vnitřní stranou zdí nových dopravil malý otevřený nákladák. Byla ho tuna a musel jet čtyřikrát. Každou zásilku opatrně vyložila četa osmi dobrovolníků. Pracovali jako staří hasiči, kteří si podávají kbelíky k ohni. Každá bedna putovala z ruky do ruky do budovy a po schodech do druhého patra. Bedny stavěli do chodby před upravenou rohovou místnost. Tři tesaři otvírali bedny a nosili materiál do místnosti. Potom ho opatrně vršili do širokého prostoru za novým trémovým z měkkého dřeva. Vykladači se na okamžik zastavili a pozorovali je, vděční za krátký odpočinek.

Tento proces trval téměř celé odpoledne, protože materiálu bylo mnoho a muselo se s ním zacházet opatrně. Když byl nahoře vyrovnan čtvrtý náklad, osm dobrovolníků odešlo. Sedm z nich zamířilo do jídelny. Osmý se protáhl v posledních paprscích odpoledního slunce a odkráčel pryč. Byl to jeho zvyk. Čtyřikrát pětikrát týdně chodil na dlouhé osamělé procházky, zejména po těžké práci. Pokládali to za jeho způsob odpočinku.

Vstoupil do lesa. Kráčel po vyšlapané stezce vedoucí tichem na západ. Ušel po ní půl míle. Potom se zastavil a znovu protáhl. Použil krouživý pohyb unaveného muže, který ulevuje bolavým zádkům, aby se rozhlédl kolem dokola. Sešel ze stezky. Přestal kráčet. Nasadil ostrou chůzi. Vyhýbal se stromům a opisoval široký oblouk nejprve na západ a potom na sever. Došel přímo k určitému stromu. V jehličí u jeho kmene ležel velký plochý kámen. Tiše stál a čekal. Pozorně naslouchal. Potom se sehnul a kámen na jednom konci zvedl. Pod kamenem byl schovaný obdélníkový předmět v nepromokavém plátně. Rozbalil plátno a vyndal malou příruční vysílačku. Vytáhl krátkou anténu, zmáčkl tlačítko a čekal. Potom odšepтал dlouhou a vzrušenou zprávu.

Když stará budova opět ztichla, zastavil se zaměstnavatel s novými podivnými pokyny. Tři tesaři se na nic neptali. Jen pozorně poslouchali. Zaměstnavatel měl nárok na to, co chtěl. Nové pokyny znamenaly jisté předělávky. Za daných okolností žádný problém. Ještě menší problém, když zaměstnavatel k dohodnuté ceně nabídl odměnu v hotovosti.

Tři tesaři pracovali rychle a trvalo jim to kratší dobu, než čekali. Přesto byl již téměř večer, když skončili. Nejmladší z nich zůstal v budově a balil nářadí a stácel kabely. Šéf se třetím tesařem odjeli soumrakem na sever a zaparkovali přesně tam, kde jim zaměstnavatel řekl. Vystoupili z nákladáku a tiše čekali.

„Tady,“ ozval se hlas. Zaměstnavatel. „Jsem tady vzadu.“

Vešli dovnitř. V budově byla tma. Zaměstnavatel na ně čekal ve skrytu stínů.

„Dají se tahle prkna ještě použít?“ zeptal se tesařů.

Úplně vzadu se tyčila hromada starých borovicových prken.

„Je to dobré dřevo,“ řekl zaměstnavatel. „Možná by se vám mohla hodit. Něco jako recyklace, víte?“

Na zemi vedle prken leželo ještě něco jiného. Něco podivného. Tesaři na to vytřeštili oči. Na dvě podivné hromádky. Tesaři zírali na podivné hromádky a potom se podívali jeden na druhého. Otočili se. Zaměstnavatel se na ně usmál a pozvedl matně černý automat.

Rezidenční agent vzdálené satelitní stanice FBI byl natolik chytrý chlapík, aby poznal, že jde o něco důležitého. Nevěděl přesně, proč a jak je to důležité, ale tajný informátor neriskuje rádiovou zprávu z místa nasazení pro nic za nic. Přenesl proto podrobnosti do počítačového systému FBI. Jeho zpráva prolétla sítí a skončila v hlavním počítači v prvním patře budovy FBI, Hoover Building, ve Washingtonu DC. Databáze Hoover Building zpracovává za den víc nových zpráv než vteřin, takže softwaru FBI nějakou dobu trvalo, než ji prohlédl a našel klíčové slovo. Jakmile to udělal, zařadil bulletin na přední místo své paměti a čekal.

V přesně stejnou dobu došla do systému zpráva z chicagské pobočky FBI. Vedoucí agent pobočky McGrath sděloval, že ztratil jednoho ze svých lidí. Zvláštní agentka Holly Johnsonová je nezvěstná, naposledy viděna v jedenáct hodin chicagského času. Místo pobytu v danou chvíli neznámé, pokus o kontakt proveden bez úspěchu. A protože Holly Johnsonová byla velice zvláštní případ, zpráva byla označena kódem do vlastních rukou, takže se neobjevila na žádném jiném terminálu v budově než nahoře v kanceláři ředitele.

V půl osmé večer měl za sebou ředitel FBI řadu porad o případech. Vrátil se k sobě do kanceláře a prohlédl došlé zprávy. Jmenoval se Harland Webster a u Úřadu byl třicet šest let. Do konce ředitelského období mu zbýval jen rok a potom se chystal do výslužby. Netoužil tedy po

problémech, našel je ale blikat na obrazovce terminálu na svém psacím stole. Otevřel zprávu a přečetl si ji dvakrát. Věnoval počítači hluboký povzdech.

„Zatraceně,“ ulevil si. „Zatraceně, zatraceně, zatraceně.“

Zpráva od McGratha z Chicaga nebyla nejhorší, jakou za svých třicet šest let slyšel, neměla k tomu ale daleko. Zmáčkl bzučák na psacím stole a ozvala se sekretářka.

„Spojte mě s McGrathem v Chicagu,“ požádal ji.

„Je na telefonu,“ oznámila mu sekretářka. „Čeká na vás.“

Webster podrážděně zavrčel a zmáčkl tlačítko linky jedna. Přepnul hovor na reproduktor a opřel se v křesle.

„Macku?“ řekl. „Tak co se děje?“

Z Chicaga se k němu donesl jasný McGrathův hlas.

„Nazdar, šéfe. Zatím se toho tolik neděje. Zatím. Možná si děláme starosti předčasně. Mám ale zlou předtuchu, když se neobjevila. Rozumíte, jak to myslím.“

„Rozumím, Macku. Chcete mi zamotat hlavu nějakými fakty?“

„Žádná fakta nemáme. Nepřišla na poradou v pět hodin. To mi přišlo neobvyklé. Nikde nenechala žádnou zprávu. Její pager a mobil nejsou na příjmu. Trochu jsem se poptával a naposledy ji viděli okolo dvanácté.“

„Objevila se dneska ráno v kanceláři?“

„Byla tam celé dopoledne.“

„Měla před tou poradou v pět nějaká jednání?“

„V diáři ani čárka. Nevím, co dělala ani kde byla.“

„Kristepane, Macku, měl jste na ni dávat pozor. Neměl jste ji nechat chodit po ulicích.“

„Byla to její polední přestávka. Co jsem mohl, sakra, dělat?“

V ředitelově kanceláři se rozhostilo ticho rušené pouze šuměním reproduktoru. Webster bubnoval prsty o psací stůl.

„Na čem pracovala?“ zeptal se.

„Na to zapomeňte. Domníváme se, že s Úřadem to nemá nic společného. V jejím případě to nedává žádný smysl.“

Webster sám pro sebe přikývl.

„V jejím případě bych řekl, že máte pravdu. Jaká možnost nám ještě zbývá?“

„Byla zraněná. Natrhla si při fotbale kolenní vazy. Možná upadla nebo v horším případě skončila na jednotce intenzivní péče. Prověříme teď nemocnice.“

Webster nespokojeně zamručel.